

Bemærkninger til lovforslaget

1. Indledning

Lovforslaget går ud på at omlægge fradraget for befordring mellem bopæl og arbejdsplads fra at være beregnet på grundlag af faktisk afholdte udgifter til et »normalfradrag«, der gives alene på grundlag af afstanden mellem sædvanlig bopæl og arbejdspladsen.

Forslaget ændrer ligningslovens § 9 C, og befordringsfradraget vil fortsat være en del af lønmodtagerfradraget, således at der ikke gives fradrag for befordringsudgifterne ved siden af det faste lønmodtagerfradrag. Ligningslovens § 9 B, der giver fradrag for befordringsudgifter, der er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder, foreslås ikke ændret.

Forslaget ændrer heller ikke ligningslovens § 9 D, der giver den skattepligtige, der som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem bopæl og arbejdsplads, et fradrag for den del af den faktiske befordringsudgift, der overstiger normal befordringsudgift i det pågældende tilfælde.

De gældende regler om befordringsfradrag er vanskelige at forstå og at anvende for de skattepligtige. Reglerne volder disse megen ulejlighed og fører undertiden til en vanskeligt forståelig forskelsbehandling af grupper af skattepligtige. Reglerne har derfor også medført et betydeligt antal klagesager, der ofte har drejet sig om småbeløb. Det er i særlig grad den forskellige behandling af dem, der skal fradrage udgiften til offentlige transportmidler, og dem, der kan anvende taksterne for anvendelse af egen bil, der har givet anledning til klagesagerne. Reglerne har tilsvarende været administrativt belastende for skattemyndighederne og såvel skatteinspektørforeningen som Foreningen af Danske Ligningskommissioner har udtrykt ønske om forenkling af reglerne. Disse ønsker er i vidt omfang tilgodeset i lovforslaget.

Lovforslaget må således også ses som et væsentligt led i den af regeringen iværksatte regelsanering og forenkling af skattesystemet.

Der har hidtil været en nær forbindelse mellem satsen for kørselsgodtgørelse til offentligt ansatte

og den takst, ligningsrådet fastsætter for befordring i egen bil. Lovforslaget tilsigter ikke at bryde denne binding.

Der foreslås en bundgrænse for fradraget for den daglige kørsel, således at der ikke gives fradrag i det omfang, den daglige befordring udgør 20 km og derunder. Denne bundgrænse træder i stedet for det nuværende bundfradrag på 2.000 kr. i det opgjorte samlede befordringsfradrag.

Ligningsloven er senest ændret ved lov nr. 623 af 21. december 1983, jfr. Folketingstidende 1983-84 sp. 2918, 3252, 3342 og 3711; tillæg A, sp. 1915 og tillæg C, sp. 227.

2. Gældende regler

Ligningslovens §§ 9 B, 9 C og 9 D indeholder de gældende regler om fradrag for befordringsudgifter.

På baggrund af disse regler vedtager ligningsrådet anvisninger med retningslinier om fordelingen af kørselsudgifter mellem erhvervs- og privat kørsel, om den skattemæssige behandling af kørselsgodtgørelser, samt om værdiansættelse af privat kørsel i arbejdsgiverens bil.

Reglerne om befordringsfradrag er udformet med henblik på at til sikre den enkelte skatteyder den størst mulige hensyntagen til hans skattemæssige individuelle forhold.

De nævnte bestemmelser finder anvendelse for såvel lønmodtagere som for selvstændige.

Ligningslovens § 9 C vedrører kørsel mellem hjem og arbejdsplads, § 9 B omhandler kørsel mellem skiftende og flere samtidige arbejdssteder og § 9 D omhandler det udvidede fradrag for invalider og kronisk syge.

Efter § 9 C gives fradrag for befordring i egen bil i det omfang, offentlig befordring ikke kan benyttes. Til afgørelsen af, om offentlig befordring kan benyttes, er der administrativt fastsat bl.a. regler om transporttid og ventetid.

Fradrag for bilkørsel kan således finde sted, når ventetiden med offentlig befordring udgør 90 minutter eller mere dagligt.

Ved *ventetid* forstås den samlede tid mellem